

Arrest

nr. 281 735 van 13 december 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 februari 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat D. DAGYARAN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 december 2021 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Raadpleging van de 'Eurodac'-database leerde dat zijn vingerafdrukken van verzoeker reeds werden geregistreerd in Oostenrijk in het kader van een internationaal beschermingsverzoek.

Op 17 januari 2022 werd een terugnameverzoek gericht aan Oostenrijk op grond van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 28 januari 2022 gaf Oostenrijk het akkoord met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.(1) b van de Dublin III-verordening.

Op 17 februari 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

*naam: R.
voornaam: K.
geboortedatum: X
geboorteplaats: Rohani Baba
nationaliteit: Afghanistan*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1(b) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Dublin III Verordening).

De heer R.,K., verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Afghanistan te zijn, bood zich op 24/12/2021 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 24/12/2021 een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Betrokkene legde bij dit verzoek geen persoonlijke documenten neer en verklaarde hierover dat hij nooit in het bezit werd gesteld van een internationaal paspoort en Afghanistan uit reisde zonder zijn nationaal identiteitsbewijs.

Een vergelijking van de vingerafdrukken van betrokkene genomen op 24/12/2021, met de krachtens artikel 9 (bij eurodad) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Eurodac Verordening) verzamelde vingerafdrukken binnen het kader van Eurodac leidde tot één treffer. De treffer toont aan dat de betrokkene op 09/12/2021 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Oostenrijk.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 13/01/2022.

Hij verklaarde religieus gehuwd te zijn met mevr. R. B. verblijvende in Afghanistan en twee kinderen te hebben, R. A. R., (M, 7j) en R. G. (V, 2J) verblijvende bij de moeder. Betrokkene verklaarde dat hij bij de nationale politie werkte. Betrokkene verklaarde dat hij alleen reisde en niet vergezeld was door gezins- of familieleden. Verzoeker verklaarde geen familieleden in België te hebben en geen familieleden in een andere lidstaat te hebben.

Betrokkene verklaart in dit interview dat hij nooit eerder zelf een verzoek om internationale bescherming deed, bij de confrontatie met de eurodachtit van het type 1 verklaarde hij dat hij in Oostenrijk verplicht werd zijn vingerafdrukken te laten registreren indien hij bescherming wou tegen een terugleiding naar Afghanistan.

Betrokkene verklaart dat hij op 15/08/2021 Afghanistan verliet, op de vlucht voorde taliban, dat hij door Iran tot Turkije reisde, dat hij vanuit Turkije vier keer naar Iran werd teruggestuurd, dat hij ongeveer 14

dagen in Turkije verbleef, dat hij vijf keer vanuit Griekenland terug werd gedeporteerd naar Turkije, dat hij door Macedonië tot Servië reisde waar hij een maand en tien dagen verbleef, dat hij door Hongarije reisde tot Oostenrijk waar hij een week verbleef, in een opvangcentrum en dan via Zwitserland en Frankrijk tot België door reisde, waar hij op 23/12/2021 aankwam en op 24/12/2021 een verzoek om internationale bescherming neerlegde.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek voor internationale bescherming in te dienen, hierop antwoordde de betrokkene dat hij op de luchthaven werkte voor de nationale politie en daar het Belgische leger zag en dat ze vriendelijk waren.

Er werd de betrokkene vervolgens ook gevraagd of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van de Dublin Verordening zouden rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat Oostenrijk niet zijn bestemming was, de opvang er niet goed was, de behandeling door het personeel niet goed was, er geen slaapplek en geen eten was, dat hij hier in België een toekomst wil uitbouwen.

Op 17/01/2022 werd een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties. Het verzoek aan de Oostenrijkse instanties werd op 28/01/2022 conform artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 aanvaard. Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat verzoekende partij door een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v.

Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat zijn vingerafdrukken er verplicht werden geregistreerd, hij er nooit bescherming wou vragen, hij er enkel was op doortocht naar België, hij er geen andere optie had om een terug leiding naar Afghanistan te vermijden, dat het zijn wens is in België te blijven en een toekomst op te bouwen. Wat de toepassing van de soevereiniteitsclausule betreft zijn we van oordeel dat de loutere persoonlijke voorkeur en het idee dat België een land is dat vluchtelingen respecteert, op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Oostenrijk de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene heeft geaccepteerd onder artikel 18.1(b).

Wat betreft het bezwaar van betrokkene dat hij niet naar Oostenrijk wenst terug te keren omdat hij er initieel al geen verzoek wou neerleggen en verplicht werd tot registratie van zijn vingerafdrukken is het dienstig te vermelden dat de Eurodac Verordening de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend en geen vrije keuze, maar een verplichting. Dat betrokkene inroept dat hij alleen door de omstandigheden zijn vingerafdrukken in Oostenrijk heeft gegeven omdat hij werd gecontroleerd, en dat hij nooit de intentie had een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk te laten registreren omdat dit simpelweg niet zijn bestemming was, kan dan ook niet worden beschouwd als een vernederende of onmenselijke behandeling uit hoofde van de Oostenrijkse autoriteiten, noch als een reden om de overdracht niet te laten doorgaan.

Het vingerafdrukkenonderzoek leverde een Eurodac resultaat type 1 op. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/06/2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek voor internationale bescherming indiende in Oostenrijk.

We benadrukken dan ook er op basis van artikel 12(l)a van Richtlijn 2013/32/EU kan van worden uitgegaan dat Oostenrijk de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt.

Oostenrijk heeft zich op heden reeds geëngageerd om zijn verantwoordelijkheid voor het verzoek op te nemen. Betrokkene uitte verzet dat betrekking heeft op de omstandigheden van opvang in Oostenrijk, het voedsel en het personeel, niet over de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk, hij werd in Oostenrijk ook de toegang tot de procedure internationale bescherming niet ontzegd, zijn verblijf was er zo kortstaandig dat deze indrukken bezwaarlijk als representatief kunnen worden beschouwd. Betrokkene bewijst geen enkele band met België waaruit een belang kan worden afgeleid die een overdracht in de weg zou staan of waardoor een ernstig en onherstelbaar nadeel zou ontstaan bij een overdracht. We verwijzen hier ook naar het feit dat er ook in Oostenrijk aanzienlijke inspanningen worden geleverd om aan de vlotte integratie van erkende vluchtelingen tegemoet te komen en dit conform het 'national action plan for Intergration' opgezet in 2010 en het '50-points-plan towards integration of refugees' als opvolger van het eerste plan publiek gemaakt in 2016. (<https://ec.europa.eu/migrant-integration/governance/austria>)

De bevoegde instanties van Oostenrijk stemden op 28/01/2022 in met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(b) van de Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...); b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat het door de betrokkene in Oostenrijk ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De instanties in Oostenrijk zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Oostenrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat

Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Oostenrijkse autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijk instanties de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat dit vermoeden niet onweerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat Oostenrijk.

De situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Oostenrijk wordt belicht in een recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door ECRE gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Lukas Gahleitner-Gertz, "Asylum Information Database - Country Report : Austria - 2019 update", laatste update online op 08/04/2021, verder AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/austria>. een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Dit rapport stelt dat personen, die worden overgedragen aan Oostenrijk en wiens verzoek nog een definitieve beslissing afwacht, geen problemen ondervinden indien ze worden overgedragen binnen de twee jaar nadat ze Oostenrijk verlieten. Hun procedure wordt heropend zodra ze dit aanvragen (C. 2.7 pagina 54).

Wat de opvangfaciliteiten betreft, meldt het AIDA-rapport dat de omstandigheden in verschillende opvangcentra variëren maar dat de omstandigheden in het algemeen constant verbeteren door een terugval in het aantal op te vangen personen (2. pagina 95). Uit het verhaal van betrokkene blijkt dat hij slechts zeer kortstondig in Oostenrijk verbleef en er ook niet wou blijven, het is dan ook begrijpelijk dat hij geen zicht heeft op de opvangfaciliteiten en dat hij nooit enige poging ondernam zijn rechten op opvang te laten gelden.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers voor internationale bescherming tot gezondheidszorg wettelijk is gewaarborgd (pagina 101). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We beamen dat het AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport noopt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor in het algemeen gezond te zijn, hij zou last hebben van zijn nier door de slechte voeding onderweg en een wonde aan zijn been die reeds dateert van voor zijn vertrek. Hij bevestigt dat er geen bijzondere procedurele noden zijn, en benoemt geen lopende, wenselijke of noodzakelijke behandelingen die ontoereikend zijn of die nu niet worden verstrekt.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in

geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat de Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet In geval van een medische problematiek of speciale noden in de vorm van een gezondheidsverklaring waarin de specifieke informatie wordt vastgelegd en die voor de overdracht wordt gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat conform de in artikel 32 vastgelegde procedure.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht noch dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De bevoegde autoriteiten in Oostenrijk worden tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013.

Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de autoriteiten van Oostenrijk toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Duitse autoriteiten.”

Op 14 juni 2022 nam de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Het beroep tegen deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest van 13 december 2022 met nr. 281 734.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“Enig middel afgeleid uit:

- Artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden
- Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie,
- Artikel 3 en 17 van de Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de administratieve beslissingen
- Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en het verwijderen van de vreemdelingen.
- Beginsel van behoorlijk bestuur, waaronder, het rechtsmatige vertrouwensbeginsel, het beginsel van redelijkheid en het beginsel van zorgvuldigheid;

Overwegende dat de bestreden beslissing gesticht is op artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikelen 3.2. en 18(1) b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013;

Dat verwerende partij van oordeel is dat Oostenrijk de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker;

a) Covid 19 — sanitaire crisis

Men dient verwerende partij eraan te herinneren dat de sanitaire crisis, begonnen in maart dit jaar ten gevolge van de ontdekking en verspreiding van het Coronavirus Covid-19, nog steeds lopende is.

Hoewel er geen lockdown meer uitgevoerd worden, gelden er tal van sanitaire maatregelen waaronder een strikte beperking van de internationale verplaatsingen met behulp van het vliegtuig.

Bovendien dient verwerende partij uitdrukkelijke garanties aan te vragen en effectief te verkrijgen over de maatregelen die genomen worden in Oostenrijk ten aanzien van de Covid 19, zonder de welke (de garanties) de gezondheid en het leven van verzoeker in het gedrang komt en artikel 2 en 3 van het EVRM zou kunnen schenden.

b) Persoonlijke redenen voor het weigeren van een overdracht

- Kwetsbaar profiel

Verzoeker is religieus gehuwd en heeft 2 kinderen .

Hij vluchtte de oorlog in Afghanistan.

- Onvrijwillig afgeven van vingerafdrukken en detentie in schending van de mensenrechten

Hij betwist met kracht een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend in Oostenrijk.

Verzoeker legde reeds uit dat hij in Oostenrijk meteen werd gearresteerd en gevangen gehouden, waarbij hij ertoe gedwongen werd om zijn vingerafdrukken af te geven. Er werd hem niets gezegd over het indienen van een asielaanvraag, die hij in ieder geval zou hebben geweigerd aangezien zijn bestemming België was.

Hij legde dit duidelijk uit tijdens het Dublin-verhoor:

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat zijn vingerafdrukken er verplicht werden geregistreerd, hij er nooit bescherming wou vragen, hij er enkel was op doortocht naar België, hij er geen andere optie had om een terug leiding naar Afghanistan te vermijden dat het zijn wens is in België te blijven en een toekomst op te bouwen.

(Dublin-verhoor p. 12)

Verzoeker werd gevangen genomen , samen met andere migranten, opgestapeld zoals dieren, in een kleine, afgesloten ruimte, in duidelijke schending met artikel 3 EVRM, aangezien de behandeling als onmenselijk en vernederend kan worden beschouwd.

Er werd aan de gevangenen geen enkele kans tot verhoor gegeven noch enige informatie over wat er gaande was. Ze werden met kracht gedwongen hun vingerafdrukken af te geven, volledig onvrijwillig.

Hier is geen sprake van forumshopping, waarbij verzoeker in verschillende landen de temperatuur zou nemen en uiteindelijk België zou hebben gekozen.

Aangezien het verplicht is voor de administratieve overheden om de bestuurshandelingen uitdrukkelijk en afdoende te motiveren zodat: “ De opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen”;

Dat het in dit opzicht niet voldoende is om alleen naar het artikel van de wet te wijzen waarop de bestuurshandeling gebaseerd is. De feiten die er naartoe geleid hebben de wet toe te passen moeten ook vermeld worden. De juridische redenering van het bestuursorgaan moet worden blootgesteld zodat ze begrepen kan worden door de individu en door de rechter gecensureerd kan worden. (S.SAROLEA, « La motivation du placement en détention d'étrangers en situation irrégulière de la dichotomie légalité-opportunité au contrôle de la proportionnalité », J. T. 1997, n°5834, p.165);

Dat zodoende tegenpartij het beginsel van de zorgvuldigheid zoals het algemeen beginsel van formele motivering van bestuurshandelingen schendt;

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven werd zonder een gepaste onderzoek naar alle elementen van de zaak die ter kennis waren van verwerende partij op het ogenblik dat zij een beslissing nam;

Men dient te benadrukken dat verwerende partij op de hoogte was van al deze elementen, aangezien deze duidelijk vermeld werden tijdens het Dublin-verhoor.

« L'autorité administrative reste tenue, au titre des obligations générales de motivation formelle et de bonne administration qui lui incombent lorsqu'elle prend une décision quelle qu'elle soit, de statuer en prenant en considération tous les éléments qui sont portés à sa connaissance au moment où elle statue (...) » ;

(vrije vertaling : « de administratieve overheid blijft, ten titel van algemene verplichting tot formele motivering en van behoorlijk bestuur die op haar rusten, wanneer zij eender welke beslissing neemt, gehouden te statuieren rekening houdend met alle elementen die haar ter kennis zijn gebracht op het ogenblik dat zij statueert (...) ») (RW, n°14727, §3.1.3) ;

Dat Uw Raad ook onderstreept heeft dat: "L'autorité administrative ne peut donner un ordre de quitter le territoire à un étranger, de manière automatique lorsqu'il existe des indications sérieuses et avérées d'une possible violation de l'article 3 ou 8 de la CEDH » (CCE 24.538, 13.03.2009) ;

Dat, door de persoonlijke elementen van dit dossier niet in aanmerking te nemen, het onbetwistbaar is dat tegenpartij de motiveringsplicht geschonden heeft en dat de bestreden beslissing bijgevolg nietig dient verklaard te worden;

c) Het bestaan van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en m.b.t de opvang- en onthaalvoorzieningen in Oostenrijk

Overwegende dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met artikel 3.2, al.2 en 3 van de Dublin III Verordening, de welke bepaalt:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat"

Dat, in toepassing van de Europese rechtspraak en de Dublin III verordening, verzoeker niet mag overgemaakt worden aan een lidstaat waar hij het risico loopt op behandelingen die een schending vormen van artikel 3 EVRM wegens systematische en/of structurele tekortkomingen zowel in verband met de asielprocedure als met de onthaal- en opvangvoorzieningen van de kandidaat-vluchtelingen.

Dat, in casu, Oostenrijk is niet als de bevoegde lidstaat beschouwd mag worden voor de behandeling van de aanvraag tot internationale bescherming van verzoeker omwille van de structurele en systematische tekortkomingen in de asielprocedure van kandidaat-vluchtelingen en hun opvang;

Dat deze tekortkomingen bevestigd zijn door verschillende objectieve informatiebronnen;

Dat verzoeker U deze bronnen zal voorstellen en, ten gevolge, U zal aantonen dat Oostenrijk niet als de bevoegde lidstaat beschouwd kan worden;

1.

Overwegende dat verwerende partij schrijft dat Oostenrijk, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens

(EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Dat het arrest M.S.S. van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM"), en het arrest NS van de Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna "HJEU") een einde hebben gezet aan het automatisch vermoeden van de eerbiediging van de rechten van de mens door elk lidstaat wegens het louter feit dat de Staat het EVRM heeft ondertekend;

Dat het risico tot een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM in concreto onderzocht moet worden door verwerende partij;

Dat de tegenpartij ook toegeeft dat het volgens het Hof niet kan worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest);

Dat verzoeker een kandidaat-vluchteling is;

Dat elk kandidaat-vluchteling een uiterst kwetsbare profiel heeft ;

Dat omwille van de tekortkomingen van Oostenrijk inzake de opvang- en onthaal voorzieningen, verzoeker een reëel risico loopt om in een overbevolkt opvangcentrum geplaatst te worden waar mannen samen met vrouwen opgehoopt zijn, zonder enige privacy ;

Dat de mogelijkheid bestaat dat verzoeker zelf geen plaats krijgt in een opvangcentrum, wegens de overbevolking van de meeste opvangcentrums en een toenemende instroom van vluchtelingen en migranten in Oostenrijk, en ten gevolge, het risico loopt op straat te beëindigen »

Dat verwerende partij de "Tarakhel rechtspraak" van het EHRM aanneemt maar van oordeel is dat deze in huidige zaak niet van toepassing zou zijn omdat verzoeker een alleenstaande man zonder kind is (bestreden beslissing p. 4) (EHRM, Tarakhel./Zwitserland, 3 november 2014);

Dat het EHRM in verschillende zaken nochtans heeft geoordeeld dat bij het onderzoek tot het lopen van een risico tot vernederende of onmenselijke behandelingen in geval van een verwijdering, rekening gehouden moest worden met alle mogelijke gevolgen, en dit, met oog op de algemene situatie in het verzochte land voor overname - in casu Oostenrijk - en de persoonlijke gegevens van de betrokkene (zie o.a.: EHRM, Y./Russia, 4 december 2008, §78 ; Saaid./ Roemenië, 28 februari 2008, §128 - 129; Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 108m fine) ;

Dat in een arrest van februari 2012, Uw Raad, overeenkomstig met de rechtspraak van het EHRM, geoordeeld heeft dat "Afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que le requérant encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour EDH. A cet égard, la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitement, il y lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante »

(Vrije vertaling: Om na te gaan of er gegronde redenen zijn om waar te nemen dat verzoeker een reëel risico loopt tot een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, maakt de Raad toepassing van de indicaties gegeven door het EHRM. Hieromtrent heeft het EHRM geoordeeld dat, om de werkelijkheid van een risico tot onmenselijke behandelingen na te gaan, de mogelijke gevolgen van de verwijdering van verzoeker in de verzochte lidstaat moeten worden onderzocht met oog op de algemene situatie in het land en de feiten eigen aan de zaak)

Dat verwerende partij, ten gevolge, niet toegestaan is te beweren, zondér enig nauwkeurig onderzoek van de situatie van alleenstaande vluchtelingen in Oostenrijk, en zonder enige waarborg van Oostenrijk m.b.t de opvang, het onthaal en de asielprocedure van verzoeker eenmaal hij in Oostenrijk zou zijn, dat 'Oostenrijk verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt" (bestreden beslissing, p. 3) ;

Dat verwerende partij, tenminste, individuele waarborgen had moet verkrijgen van de Oostenrijkse autoriteiten;

Dat ze deze niet eens heeft gevraagd;

Dat verwerende partij de situatie in Oostenrijk van de alleenstaande mannen kandidaatvluchtelingen en/of Dublin returnees had moeten onderzoeken en van de Roemeense instanties, de waarborgen had moeten verkrijgen ten aanzien van de opvangvoorzieningen en de toegang tot een effectieve asielprocedure in Oostenrijk die overeenkomstig zijn met de Europese vereisten;

Dat verwerende partij, noch de situatie van alleenstaande mannen kandidaat-vluchteling en/of Dublin returnees heeft onderzocht, noch waarborgen heeft gevraagd en gekregen van de Oostenrijkse instanties met betrekking tot de opvangvoorzieningen en de toegang tot een effectieve asielprocedure in Oostenrijk die overeenkomstig zijn met de Europese vereisten;

Dat, ten overvloede, verzoeker volhardt dat de opvangvoorzieningen in Oostenrijk niet overeenkomen met de vereisten van artikel 3 EVRM;

2.

Dat in huidig geval het geen kwestie is van een forum shopping waarbij verzoeker de lidstaat waar ze zijn asielaanvraag indient zou kiezen - quod non - maar wel een kwestie van menswaardigheid en de eerbiediging van de fundamentele rechten van elke persoon die tot internationale bescherming verzoekt;

Dat verzoeker heeft benadrukt dat hij gevangen werd genomen zonder enige geldige reden en werd vastgehouden in onmenswaardige en vernederende omstandigheden, in schending met artikel 3 EVRM;

Dat het EHRM herhaalt dat de omstandigheden van een instroom van vluchtelingen en migranten in geen geval de Staat vrijstelt van haar plicht één ieder, o.a. de vluchtelingen en migranten, de eerbiediging van haar fundamentele rechten en het respect voor de menswaardigheid te waarborgen (zie, o.a. EHRM, 1 september 2015, Khlaifia e.a. / Roemenië, req. n° 16483/12, §128);

Dat "Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer";

Dat ze, ten gevolge, verplicht was artikel 3.2 van de Dublin III Verordening toe te passen, en zich bevoegd verklaart voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker;

Dat andersom acteren een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van de EU-Handvest inhoudt, de welke de verantwoordelijkheid van de Belgische Staat meeneemt;

3.

Dat men ten sterkste betreurt dat verwerende partij slechts één bron vermeldt betreffende Oostenrijk waardoor de gegeven informatie onmogelijk geobjectiveerd kan worden en kan worden versterkt door het feit dat verschillende bronnen hetzelfde bevestigen;

Dat de verklaringen van verwerende partij betreffende de menswaardige opvangvoorzieningen in Oostenrijk bijgevolg niet overtuigen;

Dat verzoeker duidelijk heeft verklaard dat hij werd gedwongen om een asielprocedure in te dienen;

Dat de bron door verwerende partij zelf geciteerd, inderdaad aangeeft dat:

The current system of provision of information is not satisfactory, as there is only one social worker responsible for 170 asylum seekers. This means that the quality of the services provided by social workers is low in practice. Furthermore, there are considerable differences from one federal province to another: one social worker is responsible for 50 asylum seekers in Vorarlberg and for 70 asylum seekers in Vienna.

Moreover, reception centres located in remote areas cannot be visited very often by social workers due to insufficient funding.

As a consequence, many volunteers and communities help asylum seekers, for example by sharing information via social networks.³⁵⁶ Although their number has reduced in recent years, volunteers are still active in 2019 and assist asylum seekers in various aspects. This includes providing German language lessons and conversation, explaining obligations and rights, helping with the family reunification procedure or helping to access housing or employment upon termination of the asylum procedure. Some initiatives organise petitions and press reports against deportations to Afghanistan and other countries. 3 57

Wanneer men dit leest, is het geloofwaardig dat verzoeker simpelweg werd gevangen genomen zonder enige informatie te verkrijgen in verband met de asielaanvraag, dat hij simpelweg zijn vingerafdrukken diende te geven.

Dat het rapport dat uitgeleverd wordt door de verwerende partij zelf de aangehaalde structurele tekortkomingen in de Oostenrijkse opvangvoorzieningen bevestigen;

Dat, in toevoeging tot bovenstaande bevindingen, verzoekende partij verschillende artikels uit de media en andere betrouwbare bronnen uitlevert die de aangehaalde structurele tekortkomingen in het Dublin-systeem van Oostenrijk bevestigen en versterken en die de magere argumentering van verwerende partij (gebaseerd op één enkele bron) verweert:

- De behandeling van migranten door de autoriteiten

Le gouvernement autrichien maintient sa ligne dure sur l'immigration et poursuit ses expulsions de demandeurs d'asile, même ceux qui pourraient intégrer son personnel soignant

Depuis août 2019, Safar Nijati* vit caché, dans la peur permanente d'être arrêté et expulsé vers son pays, l'Afghanistan. Sans argent et la possibilité de travailler en Autriche, cet aide-soignant de 28 ans originaire d'une vile au sud-ouest de Kaboul dépend de la solidarité d'une famille de réfugiés afghans qui l'hébergent et le nourrissent.

"Par deux fois la police a tenté de me chercher à l'endroit où j'étais enregistré auparavant", raconte Safar, arrivé en Autriche en novembre 2015. Depuis, il a appris à parler l'allemand couramment, a passé son permis et a obtenu un diplôme d'assistant médical.

Chez lui, il travaillait dans un hôpital et dans une pharmacie en province lorsque les Talibans le poussent à s'occuper d'un de leurs combattants blessés. Lorsque ce dernier succombe à ses blessures, les insurgés mais aussi ses collègues de travail menacent Safar, qui prend la fuite et quitte l'Afghanistan en septembre 2015 en payant des passeurs jusqu'en Europe.

À l'été 2019, il trouve un poste d'aide soignant bénévole dans un centre médical à Vienne. C'est là qu'il apprend que sa demande d'asile a été rejetée pour la deuxième fois. "Le juge n'a pas cru mon histoire", affirme-t-il.

Avec son diplôme en main, les compétences et l'expérience de Safar Nijati sont actuellement très demandées en Autriche. Des milliers de personnes des pays d'Europe de Test qui traversaient les frontières pour travailler en tant que soignants auprès des personnes âgées ne peuvent plus entrer sur le territoire autrichien en raison du coronavirus.

La situation est si tendue que le gouvernement autrichien vient d'autoriser la circulation et le passage de trains spéciaux pour acheminer du personnel depuis la Roumanie, la Slovaquie et la Tchéquie. Quant à Safar, il ne peut rien faire malgré sa volonté d'aider.

Maintenant que toutes les voies légales sont épuisées pour espérer pouvoir rester en Autriche, Safar risque l'incarcération dans un centre d'expulsion d'où il serait renvoyé vers l'Afghanistan. L'un de ces centres, géré par le ministère autrichien de l'Intérieur, se trouve en pleine montagne, dans le district de Kitzbühel, dans le Tyrol. Loin de tout, les migrants y sont "affaibli psychologiquement jusqu'à perdre leur sang froid, abandonner et signer un document pour donner leur accord pour être expulsé", affirme Doro Blancke, une activiste pour les droits des réfugiés et à la tête de TONG Fairness Asyl.

L'activiste Doro Blancke estime que les réfugiés servent de bouc émissaire /

<https://www.infomigrants.net/en/post/24358/austria-persists-with-relentless-hard-line-on-asylum-seekers>

Vrij vertaling

De Oostenrijkse regering handhaaft haar harde aanpak van de immigratie en gaat door met het uitwijzen van asielzoekers, zelfs van degenen die haar gezondheidswerkers zouden kunnen integreren.

Sinds augustus 2019 zit Safar Nijati* ondergedoken, in voortdurende angst voor arrestatie en deportatie naar zijn land, Afghanistan. Zonder geld en de mogelijkheid om in Oostenrijk te werken, is de 28-jarige hulpverlener uit een stad ten zuidwesten van Kabul afhankelijk van de solidariteit van een Afghaanse vluchtelingenfamilie om hem te huisvesten en te voeden.

"De politie heeft twee keer geprobeerd om mij te zoeken op de plaats waar ik eerder was ingeschreven", zegt Safar, die in november 2015 in Oostenrijk aankwam. Sindsdien heeft hij vloeiend Duits leren spreken, is hij geslaagd voor zijn rijexamen en heeft hij een diploma als medisch assistent behaald.

Thuis werkte hij in een ziekenhuis en een apotheek in de provincies toen de Taliban hem dwongen om voor een van hun gewonde strijders te zorgen. Toen deze laatste aan zijn verwondingen stierf, bedreigden niet alleen de opstandelingen maar ook zijn collega's Safar, die in september 2015 vluchtte en Afghanistan verliet door smokkelaars naar Europa te betalen.

In de zomer van 2019 vond hij een baan als vrijwillige verpleegassistent in een medisch centrum in Wenen. Daar verneemt hij dat zijn asielaanvraag voor de tweede keer is afgewezen. "De rechter geloofde mijn verhaal niet," zegt hij.

Met zijn diploma in de hand zijn de vaardigheden en ervaring van Safar Nijati op dit moment erg gewild in Oostenrijk. Duizenden mensen uit Oost-Europese landen die vroeger de grens overstaken om als bejaardenverzorger te werken, kunnen Oostenrijk niet meer binnenkomen vanwege het coronavirus.

De situatie is zo gespannen dat de Oostenrijkse regering zojuist toestemming heeft gegeven voor het verkeer en de doorgang van speciale treinen voor het vervoer van personeel uit Roemenië, Slowakije en Tsjechië. Wat Safar betreft, kan het niets doen ondanks zijn bereidheid om te helpen.

Nu alle wettelijke mogelijkheden zijn uitgeput om te hopen dat hij in Oostenrijk kan blijven, wordt Safar opgesloten in een uitwijzingscentrum van waaruit hij naar Afghanistan zou worden teruggestuurd. Een van deze centra, gerund door het Oostenrijkse Ministerie van Binnenlandse Zaken, ligt in de bergen in het district Kitzbühel in Tirol. Verre van dat, migranten zijn "psychologisch zo verzwakt dat ze hun geduld verliezen, het opgeven en een document ondertekenen dat hun toestemming geeft om te worden uitgezet", zegt Doro Blancke, een vluchtelingenrechtenactivist en hoofd van de NGO Fairness Asyl.

De activist Doro Blancke gelooft dat vluchtelingen worden gebruikt als zondebokken voor hun benarde situatie.

<https://www.infomigrants.net/en/Post/24358/austria-persists-with-relentless-hard-line-on-asylum-seekers> /

L'Autriche n'accueillera pas davantage de réfugiés afghans, une position ferme de la part du chancelier Sebastian Kurz qui inquiète les demandeurs d'asile afghans. (Image d'illustration) Crédit : AP

Autriche : l'inquiétude des demandeurs d'asile afghans face au discours ferme des autorités Par RFI
Publié le : 01/10/2021

En Autriche, le chancelier conservateur Sebastian Kurz le martèle ces dernières semaines : son pays n'accueillera pas davantage de réfugiés afghans, malgré le retour des Taliban. Un discours dur qui inquiète les demandeurs d'asile afghans.

Avec notre correspondante à Vienne, Isaure Hiace

Sebastian Kurz le répète: l'Autriche n'accueillera pas, sous son mandat, davantage de réfugiés afghans, car 40 000 ont déjà été accueillis. Un effort qu'il juge "disproportionné". Ce discours ferme inquiète les demandeurs d'asile afghans qui attendent une réponse en Autriche.

» À (ré)écouter: Ils ont quitté Kaboul et attendent toujours d'être évacués vers l'Europe

"J'ai vraiment peur d'être expulsé vers un pays voisin comme l'Iran ou le Pakistan, explique un jeune homme de 21 ans, arrivé en 2015 et qui préfère rester anonyme. Il est clair qu'ils ne veulent pas d'Afghans et qu'ils nous expulseront vers l'Afghanistan. Je préférerais mettre fin à mes jours que d'y retourner. Moi, je suis athée et si en tant que musulman, tu abandonnes ta religion, alors c'est la peine de mort là-bas."

Une intégration "difficile" des Afghans

Pour justifier sa position, Sebastian Kurz insiste sur l'intégration "difficile" selon lui des Afghans en Autriche. Un argument très critiquable selon Erich Fenninger, de l'ONG Volkshilfe.

"En même temps que l'on demande à ces personnes de s'intégrer, on leur dit : 'Nous ne voulons pas de toi'. C'est donc difficile pour elles d'arriver à réellement s'intégrer. D'autant que de nombreuses barrières ont été dressées. Leur accès au marché du travail est, par exemple, très compliqué aujourd'hui."

Les Verts plaident eux pour un accueil humanitaire des réfugiés afghans, mais ils sont minoritaires au sein du gouvernement.

<https://www.infomigrants.net/fr/post/35436/autriche--linquietude-des-demandeurs-dasile-afghans-face-au-discours-ferme-des-autorites>

L'Autriche devrait intensifier ses efforts pour protéger les droits des femmes, faire progresser l'égalité femmes-hommes et améliorer l'accueil et l'intégration des réfugiés, des demandeurs d'asile et des migrants

STRASBOURG 20/12/2021

En ce qui concerne l'accueil et l'intégration des réfugiés, des demandeurs d'asile et des migrants, la Commissaire a visité le Centre d'accueil initial de Traiskirchen (Basse-Autriche), où elle a rencontré de nombreux résidents, notamment des familles, des femmes, des filles et garçons non accompagnés, ainsi que des membres du personnel de l'Agence fédérale des services d'accueil et d'accompagnement. « Je salue le travail accompli par l'Agence pour accueillir tous les arrivants dans de bonnes conditions sanitaires, mais le centre atteint ses limites, étant donné que beaucoup de ceux qui pourraient être transférés dans d'autres structures d'accueil sous la responsabilité des Länder restent à Traiskirchen », a déclaré la Commissaire. Conçu pour des séjours de courte durée, le Centre ne propose pas d'activités éducatives ou récréatives suffisantes ou adéquates, ce qui nuit particulièrement aux mineurs non accompagnés. Les moins de 14 ans sont actuellement pris en charge par des mères demandeuses d'asile « rémunérées » qui vivent également dans le Centre et qui, parfois, ne parlent même pas la même langue. « J'invite instamment les autorités à désigner des tuteurs à part entière pour ces jeunes enfants dès le tout début de la procédure d'asile et à poursuivre leurs discussions avec les Länder afin de faire en sorte qu'ils jouent leur rôle et que soient transférés les demandeurs d'asile ayant achevé la procédure d'admissibilité, comme le prévoit la loi », a déclaré la Commissaire. Soulignant l'importance cruciale de l'assistance juridique dans la procédure d'asile, la Commissaire a également invité les autorités autrichiennes à présemer, tant dans la pratique que dans la loi, la qualité de l'assistance fournie par l'Agence fédérale des services d'accueil et d'accompagnement, ainsi que l'indépendance de l'Agence.

<https://www.coe.int/fr/web/commissioner/-/austria-should-step-up-efforts-to-protect-women-s-rights-and-gender-equality-and-improve-the-reception-and-integration-of-refugees-asylum-seeker>

Stigmatisation

Depuis 2015 environ 47 000 Afghans ont déposé une demande d'asile en Autriche, sur un total de près de 194 000 demandes toutes nationalités confondues. Entre janvier et octobre de l'an dernier, plus de 4 400 personnes ont été expulsées, dont 235 Afghans.

Alors que 45% des réfugiés afghans en Autriche ont obtenu l'autorisation de rester dans le pays, près de la moitié des demandes ont été rejetées. Pourtant, le nombre d'expulsions est relativement bas et reflète

le fait que "lorsque des Afghans reçoivent leur troisième réponse négative, beaucoup prennent la fuite vers l'Italie ou la France et disparaissent des radars, " affirme Doro Blancke.

Elle rappelle que lors des dernières élections législatives de septembre, le party populaire ÖVP du président Sebastian Kurz a reçu quelque 250 000 votes de la part de supporters déçus du Parti de la liberté, une formation d'extrême droite. Selon la militante, le ÖVP a "besoin de continuer à faire plaisir à ces électeurs" en montrant que sa ligne sans pitié en matière de politique migratoire n'a pas faibli, d'autant plus que le ÖVP se retrouve dans une coalition inédite avec le parti des Verts.

Pour Doro Blancke, cela veut dire que la stigmatisation de certains groupes comme des réfugiés afghans continue. Ces derniers sont dépeint par les médias et politiques populistes comme étant des criminels, des violeurs et des dealers de drogue.

"Le ministère de l'Intérieur affirme que beaucoup d'Afghans ont commis des crimes", explique Doro Blancke. "Mais que sont ces crimes ? On parle de choses comme de fumer un joint, alors que vous voyez des adolescents autrichiens fumer de l'herbe dans les parcs et personne ne dit rien. Pendant ce temps, pour la même chose, de jeunes Afghans se font arrêter. Il y a une grande différence entre consommer du cannabis et le viol. Mais lorsque vous commettez un crime, même le simple fait de fumer un joint, vous perdez vos chances d'obtenir l'asile. "

La plupart des Afghans avec lesquels son ONG travaille, à l'image de Safar Nijati, "ont fait d'énormes efforts pour apprendre l'allemand et acquérir des compétences". "Ces gens vont travailler, payer des impôts et devenir de bons citoyens autrichiens dans le futur", assure Doro Blancke. "Mais les politiques pensent que les autoriser de rester est un aimant qui va attirer d'autres personnes. "

Doro Blancke estime qu'on "affaiblit les réfugiés psychologiquement" /

<https://www.infomigrants.net/en/post/24358/austria-persists-with-relentless-hard-line-on-asylum-seekers>

Vrij vertaling

Stigmatisering

Sinds 2015 hebben ongeveer 47.000 Afghanen in Oostenrijk asiel aangevraagd, op een totaal van bijna 194.000 aanvragen van alle nationaliteiten. Tussen januari en oktober vorig jaar zijn meer dan 4.400 mensen gedeporteerd, waarvan 235 Afghanen.

Terwijl 45% van de Afghaanse vluchtelingen in Oostenrijk in het land mocht blijven, werd bijna de helft van de aanvragen afgewezen. Toch is het aantal uitzettingen relatief laag en weerspiegelt het feit dat "wanneer Afghanen hun derde negatieve reactie krijgen, velen naar Italië of Frankrijk vluchten en van de radar verdwijnen", zegt Doro Blancke.

Zij herinnert zich dat de populaire ÖVP-partij van president Sebastian Kurz bij de laatste parlementsverkiezingen in september zo'n 250.000 stemmen heeft gekregen van teleurgestelde aanhangers van de extreemrechtse Vrijheidspartij. Volgens de activist moet de ÖVP "deze kiezers blijven behagen" door te laten zien dat haar meedogenloze lijn op het gebied van migratiebeleid niet heeft geaard, temeer daar de ÖVP zich in een ongekende coalitie met de Groene Partij bevindt.

Voor Blancke betekent dit dat de stigmatisering van bepaalde groepen, zoals de Afghaanse vluchtelingen, voortduurt. Deze laatste worden door de media en populistische politici afgeschilderd als criminelen, verkrachters en drugsdealers.

"Het ministerie van Binnenlandse Zaken beweert dat veel Afghanen misdaden hebben gepleegd. " "Maar wat zijn deze misdaden? Mensen praten over dingen als het roken van een joint, terwijl je Oostenrijkse tieners gras ziet roken in parken en niemand iets zegt. Ondertussen, voor hetzelfde, worden jonge Afghanen gearresteerd. Er is een groot verschil tussen het gebruik van cannabis en verkrachting. Maar als je een misdaad pleegt, zelfs als je alleen maar een joint rookt, verlies je je kansen om asiel te krijgen. "

De meeste Afghanen waarmee zijn NGO samenwerkt, zoals Safar Nijati, "hebben zich enorm ingespannen om Duits te leren en vaardigheden te verwerven". "Deze mensen zullen in de toekomst werken, belasting betalen en goede Oostenrijkse burgers worden," zegt Blancke. "Maar politici denken dat het toestaan van een verblijf een magneet is die anderen zal aantrekken."

Doro Blancke gelooft dat we "de vluchtelingen psychologisch verzwakken"...

Menace d'expulsion

La semaine dernière, une proposition de l'ancien ministre de l'Intérieur Herbert Kickl du Parti de la liberté d'expulser les personnes rejetées par l'Autriche vers la Serbie a été rendue publique. Le groupe visé sont des personnes de nationalité étrangère qui résident illégalement en Autriche et qui ont reçu la notification de quitter le territoire mais dont l'expulsion vers le pays d'origine n'est pas possible.

Par ailleurs, ces personnes doivent avoir suffisamment de liens avec la Serbie, selon le ministère. Ce dernier critère est rempli par le simple fait d'avoir "fui en passant par la route des Balkans et par la Serbie".

Karl Nehammer, l'actuel ministre de l'intérieur du parti ÖVP a fait savoir qu'il a l'intention de maintenir un arrangement signé avec la Serbie en avril 2019. Il a cependant affirmé que cet arrangement était "irréaliste", en partie à cause des centres d'accueil surpeuplés en Serbie.

De son côté, Doro Blancke s'inquiète du traitement qui pourrait être réservé aux réfugiés si ces expulsions vers la Serbie venaient à être mises en oeuvre. "Nous avons entendu beaucoup de témoignages de jeunes gens qui ont traversé les Balkans en 2015-2016 et qui ont été frappés, abusés sexuellement ou à qui on a tout volé".

Pour le moment, la crise de Covid-19 a rendu les expulsions vers d'autres pays de l'Union européenne impossible. Cela signifie un peu de répit pour Safar Nijati, bien que sa vie clandestine est entrain de le briser. Son travail lui manque, s'occuper de personnes dans le besoin lui manque. Alors il est pour lui d'autant plus incompréhensible de voir que l'Autriche, qui a urgemment besoin d'aide-soignants et de personnel médical, comble ce besoin par du personnel acheminé par train spécial depuis la Roumanie.

Vrij vertaling

De dreiging van uitzetting

Vorige week werd een voorstel van voormalig minister van Binnenlandse Zaken Herbert Kickl van de Vrijheidspartij om mensen die door Oostenrijk zijn afgewezen naar Servië te deporteren, openbaar gemaakt. De doelgroep zijn personen met een buitenlandse nationaliteit die illegaal in Oostenrijk verblijven en die zijn aangemeld om het grondgebied te verlaten, maar wier uitzetting naar het land van herkomst niet mogelijk is. Bovendien moeten deze personen volgens het ministerie voldoende banden hebben met Servië. Aan dit laatste criterium wordt voldaan door het enkele feit dat men "via de Balkanroute en door Servië is gevlucht".

Karl Nehammer, de huidige minister van Binnenlandse Zaken van de ÖVP-partij, heeft aangegeven dat hij van plan is een regeling te handhaven die in april 2019 met Servië is ondertekend. Hij zei echter dat deze regeling "onrealistisch" was, mede vanwege de overvolle opvangcentra in Servië.

Blancke maakt zich van zijn kant zorgen over de mogelijke behandeling van vluchtelingen als deze deportaties naar Servië worden uitgevoerd. "We hebben veel getuigenissen gehoord van jongeren die in 2015-2016 de Balkan zijn overgestoken en die geslagen, seksueel misbruikt of gestolen zijn.

Voorlopig heeft de Covid-19-crisis deportaties naar andere EU-landen onmogelijk gemaakt. Dit betekent wat respijt voor Safar Nijati, hoewel hij door zijn clandestiene leven wordt afgebroken. Hij mist zijn baan, hij mist het verzorgen van mensen in nood. Daarom is het voor hem des te onbegrijpelijker dat Oostenrijk, dat dringend behoefte heeft aan zorgassistenten en medisch personeel, in deze behoefte voorziet met personeel dat met een speciale trein uit Roemenië wordt aangevoerd.

In het AIDA-verslag van 2020 (blz. 109) over Oostenrijk staat echter, met betrekking tot de omstandigheden in de gevangenissen

"As of March 2020, there M'as still no mechanism to identify vulnerable people.in detention centres, which is a serious issue that was also highlighted by the mission report of the OHCHR in October 2018.[2] The

conditions in the detention centres in Vienna Hernalser Gürtel and Vienna Rossauer Lände are particularly inappropriate, due to structural dysfunctions and cases of maladministration. In June 2019, a Hungarian detainee died in detention centre Vienna Rossauer Lände centre. He was 58 years old and in a critical health situation. Criminal proceedings against the officials and doctors employed in the detention centre have been initiated and further aim to determine whether the circumstances of detention were lawful or not.[3] Decisions are expected to be issued in 2020.[4]

In its 2017 Annual Report that was published in 2018, the AOB formulated a list of recommendations necessary for the improvement of the detention facilities, which include inter alia the necessity of establishing simile cells, providing adequate access to medical care, ensuring adequate detention conditions (e.z. natural light, ventilation, hygienic measures, visits etc.) [5] These recommendations have not been implemented in 2019. however. " (propre soulignement)

(traduction libre:

"En mars 2020, il n'existait toujours pas de mécanisme permettant d'identifier les personnes vulnérables dans les centres de détention, ce qui est un problème grave qui a également été mis en évidence par le rapport de mission du HCDH en octobre 2018[2]. Les conditions dans les centres de détention de Vienne Hernalser Gürtel et de Vienne Rossauer Lände sont particulièrement inappropriées, en raison de dysfonctionnements structurels et de cas de mauvaise administration. En juin 2019, un détenu hongrois est décédé dans le centre de détention de Vienne Rossauer Lände. Il avait 58 ans et se trouvait dans une situation sanitaire critique. Des poursuites pénales ont été engagées contre les fonctionnaires et les médecins employés dans le centre de détention et visent à déterminer si les circonstances de la détention étaient légales ou non[3]. Des décisions devraient être rendues en 2020[4].

Dans son rapport annuel 2017 publié en 2018, l'AOB a formulé une liste de recommandations nécessaires à l'amélioration des centres de détention, qui comprennent notamment la nécessité de créer des cellules individuelles, de fournir un accès adéquat aux soins médicaux, de garantir des conditions de détention adéquates (par exemple, lumière naturelle, ventilation, mesures d'hygiène, visites, etc.)

Gezien de veelvuldige elementen die worden aangehaald in huidig verzoekschrift die de enige bron neergelegd door verwerende partij volledig weerleggen, dient te worden besloten dat de analyse van verwerende partij gebrekkig en oppervlakkig is.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

d) Schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij

Overwegende dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 de formele motiveringsplicht van tegenpartij bepalen;

Dat artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat alle administratieve beslissingen met reden omkleed zijn;

Dat de motivering verzoeker moet toelaten de reden(en) te begrijpen, zowel in feiten als in rechte, van de maatregel die tegenover hem word genomen;

Dat de wet van 29 juli 1991 de formele motiveringsplicht verstrengt;

Dat de studie van UNHCR "Beyond the proof - Credibility Assessment in EU Asylum Systems" stelt dat de individuele en contextuele omstandigheden in overweging genomen moeten worden bij het onderzoek van elke asielaanvraag;

Dat door de formele (of uitdrukkelijke) motivering " worden deze redenen veruitwendigd door ze uitdrukkelijk in de beslissing zelf op te nemen" ;

Dat de bestreden beslissing dient niet op alle rechtsmiddelen te antwoorden, maar wel, ten minste, op de determinerende;

Dat de determinerende rechtsmiddelen of motieven diegene zijn die hoofdzakelijk de beslissing schragen;

Dat de motieven van de beslissing voldoende draagkrachtig moeten zijn;

Dat de motieven van de beslissing steun moeten vinden in het administratief dossier van de tegenpartij en op de bekende feiten van de zaak;

Dat in geval de motieven in de bestreden beslissing geen steun vinden in het dossier, dan moet de motivering als onvoldoend beschouwd worden ;

Dat verwerende partij zich niet kan tevredenstellen door de verklaringen van betrokkene af te wijzen op basis van louter subjectieve appreciatie;

Dat, bovendien, de beslissing materiële fouten bevat;”.

2.2. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat uit de eurodac-hit blijkt dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming indiende in Oostenrijk.

Verzoeker betwist dit. Hij stelt dat hij in detentie werd gedwongen om zijn vingerafdrukken te geven en dat hem daarbij niets werd gezegd over het indienen van een asielaanvraag, wat hij sowieso zou hebben geweigerd nu zijn bestemming België was en dat hij ook geen enkele verdere informatie kreeg over wat er gaande was. Hij verwijst naar zijn verklaringen tijdens het zogenaamde Dublinverhoor en verwijt de verwerende partij hiermee geen rekening te hebben gehouden.

De verwerende partij heeft de verklaringen van verzoeker wel degelijk heeft betrokken in het besluitvormingsproces, zo blijkt uit de volgende passage van de bestreden beslissing:

“De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat zijn vingerafdrukken er verplicht werden geregistreerd, hij er nooit bescherming wou vragen, hij er enkel was op doortocht naar België, hij er geen andere optie had om een terug leiding naar Afghanistan te vermijden, dat het zijn wens is in België te blijven en een toekomst op te bouwen. Wat de toepassing van de soevereiniteitsclausule betreft zijn we van oordeel dat de loutere persoonlijke voorkeur en het idee dat België een land is dat vluchtelingen respecteert, op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Oostenrijk de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene heeft geaccepteerd onder artikel 18.1(b).

Wat betreft het bezwaar van betrokkene dat hij niet naar Oostenrijk wenst terug te keren omdat hij er initieel al geen verzoek wou neerleggen en verplicht werd tot registratie van zijn vingerafdrukken is het dienstig te vermelden dat de Eurodac Verordening de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend en geen vrije keuze, maar een verplichting. Dat betrokkene inroept dat hij alleen door de omstandigheden zijn vingerafdrukken in Oostenrijk heeft gegeven omdat hij werd gecontroleerd, en dat hij nooit de intentie had een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk te laten registreren omdat dit simpelweg niet zijn bestemming was, kan dan ook niet worden beschouwd als een vernederende of onmenselijke behandeling uit hoofde van de Oostenrijkse autoriteiten, noch als een reden om de overdracht niet te laten doorgaan.

Het vingerafdrukkenonderzoek leverde een Eurodac resultaat type 1 op. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/06/2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek voor internationale bescherming indiende in Oostenrijk.

We benadrukken dan ook er op basis van artikel 12(l)a van Richtlijn 2013/32/EU kan van worden uitgegaan dat Oostenrijk de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt.”

Met de loutere herhaling van zijn verklaringen toont verzoeker niet aan dat er niet afdoende rekening mee zou zijn gehouden, en evenmin dat deze motivering niet correct zou zijn, of dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat uit de aangehaalde vaststellingen blijkt dat hij wel degelijk

een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en ervan kan worden uitgegaan dat hij door de Oostenrijkse autoriteiten voldoende werd ingelicht over zijn rechten en plichten. Verzoeker betoogt dan wel dat uit het AIDA-rapport blijkt dat het geloofwaardig is dat hij simpelweg werd vastgehouden zonder dat hij enige informatie zou hebben gekregen in verband met het verzoek om internationale bescherming, maar hij gaat eraan voorbij dat het citaat waarop hij zich steunt betrekking heeft op de situatie van verzoekers om internationale bescherming die in privéflats verblijven en die zich voor verdere informatie moeten begeven naar sociale advieskantoren, die in bepaalde provincies onderbemand zijn. Dit is een situatie die niet vergelijkbaar is met de situatie van migranten die staande worden gehouden door de politie, wier vingerafdrukken worden genomen en die vervolgens een verzoek om internationale bescherming indienen. Dat verzoeker zou zijn gedwongen om een dergelijk verzoek in te dienen, is niet aangetoond. Overigens geeft hij wel aan internationale bescherming nodig te hebben door het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België, en heeft de verwerende partij al gesteld dat de loutere persoonlijke voorkeur en het idee dat België een land is dat vluchtelingen respecteert, op zich niet nopen tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van de Dublin III-verordening, en de bepalingen van deze verordening dus wel degelijk spelen.

Verzoeker betoogt vervolgens dat Oostenrijk niet als de bevoegde lidstaat kan worden beschouwd voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming omwille van de structurele en systematische tekortkomingen in de asielprocedure en opvang. De bestreden beslissing is dan ook in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, zo stelt hij.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt voormelde verdragsbepaling de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van deze verdragsbepaling te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimum-niveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op

de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of zij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Oostenrijk te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen voorhanden zijn om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest, dat overeenkomt met artikel 3 van het EVRM. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een

asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3 (2) tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat, zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening na een onderzoek naar de individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden is gehouden om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

In casu gaat de Raad na of, in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangomstandigheden voor verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als Dublin-terugkeerder, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugname door Oostenrijk zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het uitgangspunt van de verwerende partij is dat de Oostenrijkse autoriteiten na overdracht van verzoeker het onderzoek van zijn hangende verzoek om internationale bescherming zullen hervatten. Zij stelt dat verzoeker er als verzoeker om internationale bescherming ook de door de wet voorziene bijstand en opvang kan verkrijgen en houdt hierbij rekening met een recent geactualiseerd rapport van het mede door ECRE gecoördineerde project *“Asylum Information Database - Country Report – Austria”*, laatste update op 8 april 2021, verder AIDA-rapport genoemd. Zij stelt dat dit rapport vermeldt dat personen die worden overgedragen aan Oostenrijk en wier verzoek nog een definitieve beslissing afwacht, geen problemen ondervinden indien ze worden overgedragen binnen de twee jaar nadat ze Oostenrijk verlieten. Hun procedure wordt heropend zodra ze dit aanvragen. Verder wordt gesteld dat het AIDA-rapport bij bepaalde aspecten van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk kritische bemerkingen heeft, maar dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systematisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat Oostenrijk algemeen faalt in het verlenen van toegang tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en het bieden van opvang en bijstand.

Verzoeker betreurt dat de verwerende partij maar één bron vermeldt betreffende Oostenrijk waardoor de gegeven informatie onmogelijk kan worden geobjectiveerd en versterkt door het feit dat verschillende bronnen hetzelfde bevestigen.

De Raad wijst erop dat het AIDA-rapport een gezaghebbende bron van informatie is, die zelf is gesteund op verschillende bronnen. Onder het kopje *“acknowledgements and methodology”* wordt het volgende gesteld:

“This report draws on information provided by the Ministry of Interior and the Ministry of Justice in responses to information requests, publicly available reports and responses to parliamentary questions, jurisprudence of Austrian courts, news items, and observations from the practice of asyloordination and other civil society organisations, including Diakonie, Caritas and Red Cross among others.”

Met andere woorden : het rapport zelf is opgesteld op grond van informatie die wordt verstrekt door een keur aan bronnen, zoals het ministerie van binnenlandse zaken, het ministerie van justitie, nieuwsitems en bevindingen uit de praktijk van verschillende humanitaire organisaties, zoals onder andere Diakonie, Caritas en het Rode Kruis. Verzoeker kan dus niet worden bijgetreden waar hij ervan uitgaat dat slechts één informatiebron werd gehanteerd. Wat er ook van zij: uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt welke gevolgtrekkingen de verwerende partij heeft afgeleid uit het AIDA-rapport, zodat verzoeker in de mogelijkheid is aan te tonen dat deze fout, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Verzoeker betoogt dat hij omwille van de tekortkomingen inzake de opvang- en onthaalvoorzieningen een reëel risico loopt om in een overbevolkt opvangcentrum te worden geplaatst waar hij geen privacy zal hebben, meer nog, dat de mogelijkheid bestaat dat hij zelfs geen plaats krijgt in een opvangcentrum wegens de overbevolking van de centra en de toenemende instroom, zodat hij het risico loopt op straat te eindigen.

Wat de opvangvoorzieningen betreft, blijkt volgens de verwerende partij uit het AIDA-rapport dat de omstandigheden in de verschillende opvangcentra variëren, maar dat ze in het algemeen constant verbeteren door een terugval in het aantal op te vangen personen. Er blijkt uit het rapport verder niet dat een en ander aanleiding geeft tot situaties die zodanig ernstig en zwaarwichtig zijn dat er kan worden gesproken van structurele tekortkomingen of van situaties waarin verzoekers om internationale bescherming onmenselijke of vernederende behandelingen ondergaan omwille van opvangproblemen. Verzoeker toont dit alvast niet aan met voldoende concrete gegevens. Zijn blote beweringen volstaan uiteraard niet. Bovendien moet erop worden gewezen dat de verwerende partij ook heeft vastgesteld dat verzoeker verklaarde slechts zeer kortstondig in Oostenrijk te hebben verbleven omdat hij er niet wou blijven, zodat hij geen zicht heeft op de opvangfaciliteiten, en dat hij nooit enige poging ondernam om zijn rechten op opvang te laten gelden. Verzoeker betwist dit niet. Bovendien blijkt uit het AIDA-rapport dat Dublinterugkeerders, zoals verzoeker, geen noemenswaardige problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot het opvangsysteem (*“Dublin returnees also do not face any particular issues in accessing the reception system”* (p.54). Verzoekers verwijzing naar het AIDA-verslag omtrent de omstandigheden in detentiecentra, is evenmin relevant voor de beoordeling van zijn situatie. Immers citeert hij uit een versie van het AIDA-rapport die minder recent is dan het rapport waarop de verwerende partij zich heeft gesteund. In deze ge-update versie van 8 april 2021 worden de voorwaarden uiteengezet waaronder een verzoeker om internationale bescherming in een detentiecentrum kan worden vastgehouden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in een detentiecentrum zal terechtkomen, en indien dat wel het geval zou zijn, dat hij aldaar een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Immers, de informatie die hij citeert heeft voornamelijk betrekking op problemen met de identificatie van kwetsbare verzoekers om internationale bescherming. Het blijkt niet dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid om gezondheids- of andere redenen. In de mate overigens dat verzoeker nog wijst op de Covid-problematiek, moet worden vastgesteld dat hiermee reeds rekening werd gehouden in de bevindingen in het AIDA-rapport. Dat ter zake individuele garanties zouden moeten worden gevraagd, zoals verzoeker stelt, kan dan ook niet worden bijgetreden.

Verzoeker kaart de behandeling van migranten door de autoriteiten aan. Hij citeert uit een internetartikel van de website www.informigrants.net, over een Afghaanse man die, hoewel hij zou kunnen worden ingeschakeld als hulpverlener in de gezondheidszorg, wordt vastgehouden met het oog op de uitwijzing naar Afghanistan.

De verwerende partij heeft erop gewezen dat het verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld in Oostenrijk en heeft het volgende vastgesteld:

“De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Oostenrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Oostenrijkse autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijk instanties de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.”

Verzoeker toont niet aan dat het standpunt van de verwerende partij niet deugdelijk zou zijn. Immers, in het artikel wordt melding gemaakt van het feit dat alle wettelijke mogelijkheden voor de betrokkene zijn uitgeput, en dat zijn asielaanvraag voor de tweede keer werd afgewezen omdat de rechter zijn verhaal niet geloofde. Dit impliceert precies dat de betrokkene een beroep heeft kunnen doen op de asielprocedure en de beroepsmogelijkheden die daarmee gepaard gaan. Het loutere feit dat hij uiteindelijk geen internationale beschermingsstatus kreeg, verantwoordt waarom hij uiteindelijk het voorwerp werd van een verwijderingsbesluit, en doet op zich geen afbreuk aan de verschillende beschermingsmechanismen zoals vastgelegd in de hiervoor vermelde richtlijnen en verdragen.

De in het verzoekschrift geciteerde passage onder het kopje "*Dreiging van uitzetting*", heeft ook betrekking op personen die illegaal in Oostenrijk verblijven en die een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen maar wier uitzetting naar het land van herkomst niet mogelijk is. Verzoeker bevindt zich niet in die positie: in de bestreden beslissing wordt immers gemotiveerd dat het door verzoeker in Oostenrijk ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is en dat het na de overdracht zal worden hervat en afgerond en dat hij niet zal worden verwijderd zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek.

Wat betreft de aangehaalde stigmatisering, specifiek van Afghaanse (kandidaat-)vluchtelingen, toont verzoeker niet aan dat hij daardoor in een situatie terechtkomt die van een zodanige hardheid is dat ze kan worden gelijkgesteld met een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt verzoeker met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door verweerder over de procedure voor internationale bescherming en de opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming, met name Dublin-terugkeerders, op grond van informatie uit in het bijzonder het AIDA-rapport, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig is. Verzoeker weerlegt met zijn uiteenzetting de beoordeling niet dat uit de gekende informatie niet blijkt dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van de Dublin III-verordening aan dat land worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de procedure voor internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Oostenrijk, moet worden nagegaan of verweerder voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker in het licht van het gegeven dat hij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde algemeen gezond te zijn, dat hij last zou hebben van een nier door slechte voeding onderweg en dat hij een wonde aan zijn been zou hebben die reeds dateert van voor zijn vertrek. Hij heeft volgens de bestreden beslissing bevestigd dat er geen bijzondere procedurele noden zijn en heeft geen lopende, wenselijke of noodzakelijke behandelingen benoemd die ontoereikend zijn of niet worden verstrekt. Er wordt benadrukt dat hij geen attesten of andere objectieve elementen heeft aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij wijst er ook op dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoeker in Oostenrijk wettelijk is gewaarborgd en dat de toegang hiertoe voor verzoekers om internationale bescherming niet in die mate problematisch is dat enig risico in de zin van artikel 3 van het EVRM zou bestaan.

Verzoeker betwist dit allemaal niet. Zijn verwijzing naar het feit dat hij religieus is gehuwd en twee kinderen heeft, maakt niet dat hij kan worden beschouwd als een kwetsbaar profiel: zijn echtgenote en kinderen vergezellen hem immers niet.

Op geen enkele wijze toont verzoeker aan dat hij op individuele gronden moet vrezen voor onmenselijke of vernederende behandelingen in Oostenrijk. Gelet op deze vaststelling, en gelet op het voorgaande, maakt hij niet aannemelijk dat de verwerende partij individuele garanties had moeten vragen aan en krijgen van de Oostenrijkse autoriteiten inzake zijn toegang tot de effectieve asielprocedure en tot de opvangvoorzieningen. Er is noch sprake van systematische tekortkomingen in Oostenrijk noch van omstandigheden eigen aan het specifieke geval van verzoeker die hiertoe zouden nopen.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoot, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Oostenrijk. Verzoeker toont niet aan dat de besluitvorming is aangetast door een gebrek aan zorgvuldigheid of dat op kennelijk onredelijke wijze werd besloten dat een overdracht aan Oostenrijk niet in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

Nu geen algemene situatie van systeemfouten wordt aangenomen waaruit zou voortvloeien dat verweerder de overdrachten naar Oostenrijk in het algemeen moet stoppen, blijkt ook niet dat verzoeker zich dienstig kan steunen op artikel 3 van de Dublin III-verordening opdat België verantwoordelijk zou worden voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

2.3. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd besproken, kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

A. WIJNANTS